

Pertti Huhtanen

Kiitospuhe 07.09.2018 Hamina

Kiitollisuus ja hämmennys pyörivät nyt päässäni, mutta mihin sitä vanha äijä taustoistaan pääsisi.

Suomen kieli on mielenkiintoinen. Meitä nykyihmisiä edeltää miljoonien vuosien mutkikas kehitysketju. Monisoluiden synnystä tultiin aikain saatossa esi-ihmisiin ja sitten tähän ns Homo sapiensiin. Sapiens tarkoittaa viisasta, perusteita tähän en tunne. Esi-ihminen siis oli ennen ihmistä.

Sotaväessä on aina palkittu saavutuksia ja urotekoja kunniamerkeillä. Esimiehen onnittelusanat merkkien jaon jälkeen ovat ennenvanhaan kuuluneet: 'Olette nyt merkillisiä miehiä. Ponnistelemalla tästä eteenpäin teistä voi kehittyä esimerkillisiä.' Tässä siis merkillinen on ennen mahdollista kehittymistä esimerkilliseksi. Ja mies voi edetä esimieheksi, vaikka esi-ihminen oli ennen ihmistä. Selitä nyt sitten tuo ulkomaalaisille.

Toinen perinne on ylennystä upseerikerholla juhlittaessa osoittaa uusia ylennetyin arvomerkkejä ja sanoa, että kiiltää, kiiltää. Se velvoitti tarjoamaan hengen ja aseveljeyden nostatusta esimerkiksi konjakin muodossa. Mutta nyt on turha yrittää. Minua kutsuu hetikohta toinen RT. Se on Rankin linnakesaarelle perusteilla oleva Perinne- ja Historiakeskus RT-RAUTAA.

Suomalaiset rauhanturvaajaveteraanit ovat kautta aikain saaneet runsaasti kansainvälistä kiitosta joskus jonkin verran omaperäisestäkin toiminnastaan. Erityisansioitamme ovat ainakin kyky oma-aloitteisuuteen ja taju puolueettomuudesta. Nämä kaksi ominaisuutta ovatkin katajaisen kansamme ikiaikaista perua.

Tarina kertoo kivikauden miehestä, joka jossain Suomenniemen tai Karjalan metsässä samotessaan kohtasi hurjasti karjuvan karhun. Mies otti kirveensä taisteluasentoon, mutta kohotti hetkeksi katseensa taivasiin ja sanoi: 'Ukko ylijumala, salaman ja ukkosen valtias. En ole sinulta koskaan mitään pyytänyt, mutta pysy nyt puolueettomana.'

Eivät suomalaiset rauhanturvaajatkaan turhia apuja ole pyydelleet. Joskus on rajojakin kokeiltu. Mikään ei ole estänyt esimerkiksi saunojen rakentamista vaikka Gazan kimppekämpän katolle tai Siinain aavikolle.

Kiinnitän nyt huomiota pykälämiehiksi kutsumiini yhdistyksemme ahertajiin. He auttavat sotiemme veteraaneja, osallistuvat talkoisiin, lipunnostoihin ja ampumakilpeluihin. He tarjoavat autokyytiä ja jos vaikka mitä. Ilman heitä mikään ei onnistuisi ja meillä heitä riittää.

Yhdistyksen tiedottaminen on huippuluokkaa. Puheenjohtajaakin katsoo ihan luonnostaan ylöspäin, silkasta arvostuksesta. Tämä on hyvä yhdistys, juhlaansa ansainnut.

Ja sitten vielä tämä merkillisyys rinnassa. Onhan tässä lippuja nosteltu, esitelmöity ja kirjoitettukin. Mutta samalla kun onnittelen muita tämän päivän uusmerkillisiä miehiä uskon, että he tietävät minua paremmin omat ansionsa. Ehkä meistä vielä joskus tulee esimerkillisiä.

Tämä oli johdanto. Nyt seuraa puhe. Se on lyhyt puhe. Siinä on kaksi sanaa: Hyvä Suomi!

Kiitos ja kumarrus.

Pertti Huhtanen

UNTSO 1968-69, HQ/UNFICYP 1971-72, FINCON/UNFICYP 1975-76

P.S. Puheen kirjoitin laskukuitille juhlapaikan baarissa. Tämä versio on jälkilöylyjä.